

РЕШЕНИЕ

№ 6446

гр. София, 31.10.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57 състав, в публично заседание на 04.07.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12374** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. чл.124, ал.1, вр. чл. 90, ал.1, т.2 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на И. Б. К., със съдебен адрес: адв. Е. В. от САК, [населено място], [улица] срещу Заповед №ДН-00-23/13.11.2018г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация“, с която на жалбоподателя, на основание чл.90, ал.1, т.2, чл.97, ал.1, вр. чл. 89, ал.2, т.5, вр. чл.91, ал.1 и чл. 92, ал.1 от ЗДСл., във вр. чл.21, ал.1 от ЗДСл., вр. чл.2, ал.5 и чл.17, ал.1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация е наложено дисциплинарно наказание „порицание“.

В съдебно заседание адв.В. поддържа жалбата. Моли да се постанови решение, с което да се уважи жалбата да се отмени като незаконосъобразна атакуваната заповед на органа по назначаването, която е издадена при липса на фактическо и правно основание. Застъпва становище, че не се доказва от представените по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, че жалбоподателят е реализирал фактическите действия, заради които е ангажирана дисциплинарната му отговорност. Поддържа изложените в жалбата съображения относно незаконосъобразност на заповедта. Моли да бъдат присъдени в полза на доверителя й направените по делото разноски съгласно списък на разноските, който представи на съда.

Юрисконсулт И. моли да се отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да бъде потвърден административния акт като законосъобразен и правилен. В зависимост от изхода на спора да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Поддържа изцяло изложените съображения в становището по чл. 170 от АПК, което е приложено към преписката. А именно: „изброените заповеди за наложени дисциплинарни нарушения показват „дисциплинарното му минало“ и независимо дали са отменени или потвърдени, следва съдът да приеме, че жалбоподателят е дисциплинарно „безотговорен“. Твърди се, че изказването му, че е наказван, защото е подавал сигнали за корупция е насочено срещу имиджа на ИАА, защото тема на репортажа е именно дейността на институцията, а изказването му било „явни намеци за корупция“. Твърди се в цитираните писмени бележки, че И. К. „дава обяснения, които не са му поискани... С цел да насочи вниманието на зрителя/ слушателя към някакви критични обструкции срещу системата.“ Взима отношение и спрямо приложения видеозапис на процесния репортаж и моли съда да има предвид, че жалбоподателят провежда разговор с журналистката В. А., давайки обяснения, които не са му поискани с директен въпрос. Според ответника жалбоподателят правел това с ясна цел да насочи вниманието на зрителя към „някакви критични обструкции“, случващи се в системата. В този смисъл е дисциплинарно наказан, тъй като органът е намерил субективна гледна точка в изявлението на лицето. И моли да бъдат приети изброените в жалбата заповеди за наложени до момента дисциплинарни наказания на жалбоподателя. Те показвали дисциплинарното минало на жалбоподателя с оглед на преценката за дисциплинарното му поведение като служител, което също било взето предвид в преценката при налагане на наказанието и счита за релевантно тяхното наличие.

От фактическа страна съдът счита за установено следното: Във връзка с подготовката на телевизионно предаване по програма Канал 1 по Б., озаглавено „Открито с В. А.“, излъчено на 30.09.2018г. журналистически екип посетил Областен Отдел „Автомобилна Администрация“. Тема на предаването била множество катастрофи, край [населено място], [населено място], [населено място] и т.н. с автобуси на дружество [фирма]. По този повод била възложена проверка от Върховна Административна Прокуратура на И АА, в хода на която е следвало да се връчат наказателни постановления на дружеството, за да се започне процедура по отнемане на лиценза на дружеството. Предвид факта, че при катастрофата край [населено място] били загинали 17 души, в хода на проверките станало ясно, че дружеството е извършило множество нарушения, а именно липса на тахограф, липса на дневници за часовете на работа на шофьорите, липса на технически прегледи и много други, общо 48 на брой. В своето журналистическо разследване В. А. констатира, че служители на ИАА бавят умишлено издаването, а след това и връчването на наказателните постановления на дружеството нарушител, за да не може да започне процедура по отнемане на лиценза, каквото условие има в Закона за автомобилните превози. Това става повод за посещението на журналистическия екип в ОО „Автомобилна администрация“. От прегледа на видеозаписа, приобщен в съдебното заседание е видно, че служителите се опитват да осуетят посещението на В. А. при г-н Б. Д., който е изготвил въпросните наказателни постановления, като в предаването се твърди, че изготвянето и връчването е станало много след законоустановените срокове и в деня на последваща катастрофа отново с автобус на

дружеството [фирма] край [населено място]. На кадрите се вижда, че при среща в коридор между В. А. и жалбоподателят, той заявява „Аз съм уволняван четири пъти, като първия път е с мотив-подава сигнали за корупция до администрация на държавни институции. Пет пъти съм защитаван от трибуната на Народното събрание от различни парламентарни групи, и сега може би, понеже подкрепям Н. К. Босия ме свалиха да не провеждам изпити и да се занимавам с административна дейност... Сега съм за първи ден на работа“ След което жалбоподателят отваря врата на която пише „ИНСПЕКТОРИ“ и казва: тук е г-н Д. и си тръгва.

По причина на този репортаж г-н И. Х., Началник на ОО „АА“-С., който участва в първата част на репортажа, където заявява, че не може да дава сведения без да е информирал ръководството на ИАА, изготвя писмо до г-н Б. Р. изпълнителен директор на Изпълнителна Агенция „Автомобилна администрация“, с копие до г-н И. М., главен директор на Главна Дирекция „АИ“ при ИА „Автомобилна Администрация“ към което прилага доклад от Б. Д.-главен инспектор ОО „АА“. От писмото на г-н И. Х. става ясно, че е направил всичко възможно журналистите да не разговарят с г-н Д., като е написал, че впоследствие разбрал от г-н Б. Д., че жалбоподателя И. К. е „довел директно в стая №7-жа А. и целият ѝ екип“. В писмото е посочил, че е прегледал записите от камера №13 и „видях как в 11,42 часа И. К. води В. А. към стаята на Б. Д. след което отваря вратата на стая №7 и въвежда целия журналистически екип..... В интервала от 11.44ч. до 11.53ч. Б. Д. е подложен без мое знание на множество въпроси пред микрофон и включена камера.“ В доклада на г-н Б. Д. се сочи „докладвам ви за некоректно поведение на инспектор И. К. който на 18.09.2018г., около 11:45ч. отвори вратата на кабинет №7 и покани при мен екип от журналисти, които нахлуха при мен и започнаха да ми задават различни въпроси... Моли се да се обърне внимание на инспектор К., който „с поведението си допринесе за „оронване“-правописа е на автора, на престижа не само на мен, но и на службата“. В резултат започнало дисциплинарното производство, което довело до издаване на атакуваната заповед по нареждане на Изп. директор г-н Б. Р.. Изискани и са приложени обяснения от инж. И. К.. Той обяснява, че срещнал журналистката, която го попитала къде може да намери инспектор Б. Д. и И. К. почукал на вратата и му било казано „да“ и той е отворил. Няма „въвеждане“, както и че г-н Д. по свое желание, без да е принуждаван дал интервю за автобусна катастрофа, при която били убити много хора. В обясненията си сочи, че изобщо не е знаел причината поради която г-ж А. търси г-н Д.. Посочва, че изявлението му се базира на неговото право на мнение, съгласно чл. 39 от Конституцията. Посочва, че по негови данни за корупция в И АА има започнати досъдебни производства и затова смята, че дисциплинарните производства срещу него са мотивирани именно от подаваните сигнали за корупция.

След подадените обяснения Дисциплинарния съвет е решил, че: „И. К. виновен е извършил нарушение на служебната дисциплина и предвид обстоятелствата, при които е извършено, създадените предпоставки с оглед на последиците от него и цялостното му служебно поведение, след извършено гласуване с 6 гласа е прието, че следва да му се наложи наказание „забележка“. Междувременно О. на Р България изпраща писмо до г-н Б. Р., с което заявява, че след преглед на видеоматериала намира, че изразеното становище е в лично качество, покрива правото на мнение и свободно изразяване.

От правна страна съдът намира следното:

Оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, но при материална незаконосъобразност и противоречие с целта на закона. Поради което жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът споделя виждането на О. на Република България, че „както чл. 39 от Конституцията, така и чл. 42а от Закона за държавния служител уреждат право на изявление, а не забрана. Ограничението касае единствено и само да се правят волеизявления от името на органа по назначаването. От своя страна правото на мнение е ограничено само до „накърняване на правата и доброто име на друго и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността“. Съдът споделя и заключението му/ на О./ в този смисъл, че „критичността в материала е насочена към неотнемане на лиценз по Закона за автомобилните превози, а действително е изразено мнение на служителя г-н И. Х. в негово лично качество, а не от името на институцията.“ Направената препоръка на основание чл. 19, ал. 1, т.4 от Закона за омбудсмана да бъде прекратено дисциплинарното производство е основателна.

Разпоредбата на чл.39, ал.1 от Конституцията е в най-голяма степен близка на израза от чл.10, ал.1 от Европейската конвенция за правата на човека – „право на свобода на изразяване на мнение“ - обстоятелство, което на първо място позволява тълкуването на текста да се извърши в контекста на международноправните актове. Сред източниците очертаващи този прерогатив се открояват и постановките из Решение № 7 на Конституционен съд, от 4 юни 1996 г. по к.д. № 1/ 96 г. за тълкуване на чл.39, чл.40 и чл.41 от Конституцията с цел изясняване на съдържанието на правото свободно да се изразява мнение и то да се разпространява; на правото да се търси, получава и разпространява информация; определяне смисъла на предвидените в конституционните текстове ограничения на тези права (Обн., ДВ, бр.55 от 28 юни 1996 г.): „Откритото по-горе като водещо право свободно да се изразява мнение, което пряко произтича от ненакърнимостта на човешкото достойнство, свободата на мисълта и самоопределението на личността, е, както се отбеляза, едновременно самостоятелно право, от една страна, и своеобразно родово понятие, което обема останалите права, прокламирани в разпоредбите на чл.39 – 41 от Конституцията. Като най-съдържателно то в известен смисъл инкорпорира другите. Независимо от това трите разглеждани разпоредби съдържат – наред с основното право – един каталог на допълнителни, специфични права: свобода на печата, свобода на другите средства за масова информация (преди всичко радио и телевизия), право да се търси, получава и разпространява информация. Свободата на печата и другите средства за масова информация са конституционно гарантирани със забраната на цензурата, а правото да се търси и получава информация (чл.41, ал.1) – със задължението на държавните органи да я предоставят. Тя важи не само за „информация“ или „идеи“, които намират благоприятен прием или не се считат за обидни, или са приемани с безразличие, но също така и за тези, които обиждат, шокират или смущават държавата или която и да е друга част от населението. Такива са изискванията на плурализма, толерантността и търпимостта, без които едно „демократично общество“ не би могло да се нарече

такова.“

Европейска конвенция за правата на човека гласи, че всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата на всеки да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници. Европейския съд по правата на човека има и други изисквания към качеството на националния закон, за да са „законни“ предвидените в него ограничения. Изискванията са законът да е достъпен, предвидим и да поставя ясни граници на административното усмотрение. А В. съд на САЩ приема, че „всяка система на предварително ограничаване на изразяването се явява пред този Съд по презумпция неконституционно съобразна“. По повод на твърдението на ответника, че жалбоподателят е уронил престижа на службата, като заявил, че е уволняван, защото е подавал сигнали за корупция, то същото не може да бъде възприето. Съгласно СЗПЧ- в С. обхватът на закрила по чл. 10 ЕКЗПЧ трябва да се тълкува широко, така че да включва информация или идеи, които не са по вкуса на държавата или са засягащи или шокиращи някои хора./виж Н. v UK, J. v D., S. v P., L. v F. и др. "Право на Европейската конвенция за правата на човека" Х., О'Б., У., Б., Б., стр. 738/. Според Съда това е изискване на плурализма в демокрациите. Нещо повече чл. 10 не забранява разпространяване на информация, за която има подозрение, че е невярна. В този смисъл няма значение дали според дисциплинарния съвет изказаното твърдение на жалбоподателя, че е „понижен“ е неистина, защото с възлагането на наблюдение на изпитите му било възложено по – голямо доверие, не да ги провежда, а да ги контролира.“

СЪДЪТ не споделя и виждането, че с поведението си, а именно като е отворил вратата на кабинета на Б.Д. той е „сздал условия да се направи репортаж, внушаващ бездействие и задкулисие“. Съгласно чл. 12 АПК принципът е достъпност, публичност, прозрачност. Достъп до информация от страна на журналисти е включен в този принцип и в правото на търсене на информация от и изразяване на мнение в средствата за масова комуникация. Законът изрично е предвидил, че органите са длъжни да осигуряват откритост, достоверност и пълнота на информацията в административното производство. Няма как следователно жалбоподателя да е извършил нарушение, като е посочил на журналистическия екип къде е кабинета на Б.Д.. Още повече, че вмененото му нарушение, не отговаря на описаната фактическа обстановка, а именно не се установява жалбоподателят да е извършил нарушение по чл. 89 ал. 2, т. 5. Закона за държавния служител неспазване на правилата на [Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация](#). КОДЕКС за поведение на служителите в държавната администрация -чл. 2 ал.(5) Служителят следва поведение, което не накърнява престижа на държавната служба, не само при изпълнение на служебните си задължения, но и в своя обществен и личен живот. Чл. 17. (1) При изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот служителът следва поведение, което не уронва престижа на държавната служба. Съгласно чл. 41 от Конституцията

(1) Всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

(2) Гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. Същото е прокламирано и в цитирания чл.10 ЕКЗПЧ право на информация. Парламентарната асамблея на Съвета на Европа потвърждава, че „публичният достъп до ясна и пълна информация“ е „основно право на човека“/ делото *Guerra v I.* /.Общото правило е открит достъп до информация и само по изключение може да се претендира поверителност, основно при военни тайни, данни засягащи националната сигурност и др. подобни,които без съмнение не са свързани с цитираната по настоящата преписка информация, относно невръчените наказателни постановления, с което очевидно се пропуска упражняване на контрол по отношение на дружеството [фирма].Коего само по себе си означава,че жалбоподателят не просто не е нарушил закона,а е упражнил свое право/ да изрази мнение/ и е осъществил свое задължение/ да не препятства достъп до информация/като държавен служител по отношение на чувствителна за обществото информация, която без съмнение администрацията е длъжна да предостави с оглед очертаната по -горе нормативна рамка.

При този изход на спора, в тежест на органа следва да бъдат възложени направените, доказани и претендирани разноси от страна на жалбоподателя.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2, предл.2 във връзка с чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №ДН-00-23/13.11.2018г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ с която И. Б. К. е наказан с дисциплинарно наказание „забележка“.

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „Автомобилна администрация“ да заплати направените и претендирани по делото разноси в полза на И. Б. К. в размера на 700 лева на / хиляда и десет/ лева, за заплатен адвокатски хонорар.

Решението подлежи на оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ:

